

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Michael Havlíček**, sídlem Ruská 711/82, Praha 10, zastoupeného Mgr. Markem Krejčím, advokátem, sídlem Masarykova 577, Milevsko, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2022, č. j. 9689/2022-900000-311, o kasačních stížnostech žalobce a žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2022, č. j. 10 Af 9/2022-44,

t a k t o :

- I. Výrok I rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2022, č. j. 10 Af 9/2022-44, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu v tomto rozsahu k dalšímu řízení.
- II. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o své kasační stížnosti.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Celní úřad pro hlavní město Prahu rozhodnutím ze 4. 8. 2021 shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 30. 6. 2017, kterého se dopustil tím, že 6. 4. 2017 ve své provozovně označené jako „BAR – HERNA – DAISY“ na adrese Vojtíškova 1783/2, Praha

4, jako fyzická osoba podnikající prostřednictvím šesti technických zařízení v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) téhož zákona provozoval hazardní hru bez příslušného povolení.

[2] Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta 300 000 Kč podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách, dále propadnutí věci podle § 125 zákona o hazardních hrách, a to konkrétně: finanční hotovosti ve výši 2 800 Kč, umístěné v růžové kožené peněženke, finanční hotovosti ve výši 82 400 Kč, umístěné v příručním plechovém trezoru, osobního počítače a externího disku, a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Odvolání žalobce žalovaný zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Městského soudu v Praze, který shledal žalobu částečně důvodnou.

[5] Městský soud potvrdil, že v průběhu správního řízení vyšlo jednoznačně najevo, že v žalobcově provozovně probíhala činnost odpovídající hazardní hře dle zákona o hazardních hrách, což potvrdil celní úřad kontrolním nákupem.

[6] Shledal však důvodnou žalobní námitku, že správní orgány pochybily při opatřování důkazů od žalobcovy zaměstnankyně I. D. Je právem obviněného dát vyslýchat svědky a klást jim otázky. Správní orgány nemohly postavit své rozhodnutí na záznamu o podání vysvětlení I. D., ale musely ji vyslechnout (rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). To platí tím spíš, že žalobce již nejpozději v odvolání namítl neprovedení tohoto důkazu s argumentem, že nebyl podání vysvětlení přítomen a že muselo jít o zkomolený a nesprávný přepis vysvětlení jeho zaměstnankyně a že je musela podat pod tlakem celního úřadu. Soud však podotkl, že žalobcovo tvrzení o nátlaku je čirou spekulací, na jehož podporu žalobce neoznačil žádné důkazy.

[7] Toto pochybení mělo dle soudu význam pro zákonnost výroku o propadnutí hotovosti ve výši 82 400 Kč, která byla v době kontroly umístěna v uzamykatelném trezoru v kuchyňce. Žalobce tvrdil, že tyto finanční prostředky byly určeny k zaplacení nájemného za nájem provozovny a nesouvisí s delikttní činností, z níž byl uznán vinným. Žalovaný byl opačného názoru, a to právě na základě záznamu o podání vysvětlení I. D. Závěr o souvislosti těchto finančních prostředků s delikttní činností žalobce by bylo možné opřít také o kontrolní protokol celního úřadu. Dle soudu však bylo nutné zohlednit skutečnost, že kontrolní protokol vychází v této části výhradně ze záznamu o podání vysvětlení I. D. Kontrolní protokol tudíž v této části nemůže nahradit výslech svědkyně. Prokázat souvislost finančních prostředků s delikttní činností žalobce není jednoznačně možné ani z červeného sešitu velikosti A5 nalezeného na místě, jenž obsahoval dílčí hospodářské výsledky provozovny, jelikož není možné tyto záznamy jednoznačně spojit s vyplacenými výhrami z technických zařízení.

[8] Městský soud proto výrokem I zrušil rozhodnutí celního úřadu v části výroku o propadnutí finanční hotovosti ve výši 82 400 Kč a rozhodnutí žalovaného v části výroku, kterou zamítá žalobcovo odvolání proti této části výroku rozhodnutí celního úřadu a tuto část výroku potvrzuje, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbylém rozsahu žalobu výrokem II zamítl. Výroky III a IV rozhodl o náhradě nákladů řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[9] Proti rozsudku městského soudu podali žalobce i žalovaný kasační stížnost. Žalovaný proti výroku I, žalobce v rozsahu výroků II až IV.

[10] Žalovaný považuje závěr městského soudu o nepoužitelnosti kontrolních zjištění zaznamenaných v protokolu o kontrole za formalistický. Kontrolní skupina postupovala v průběhu kontroly v rámci svých zákonných pravomocí a jednotlivá zjištění též řádným způsobem zdokumentovala. Za těchto okolností může být v souladu se záměry zákonodárce a též v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů kontrolní protokol stěžejním důkazem o vině pachatele či dokonce důkazem jediným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 As 29/2019-32 či rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 8. 2022, č. j. 51 A 48/2020-64). Pouhá skutečnost, že kontrolní skupina v rámci svých kontrolních oprávnění požádala povinnou osobou o vysvětlení, nečiní tato kontrolní zjištění v navazujícím správním řízení nepoužitelnými. To platí obzvláště za situace, kdy vyjádření povinné osoby nebylo jediným podkladem. Obviněná osoba má právo kontrolní zjištění zpochybnit prostřednictvím námitek proti kontrolnímu protokolu a také v návazném správním řízení.

[11] Správní orgány však verzi předestřené žalobcem o tom, že hotovost neměla souvislost s technickými prostředky v herně, neuvěřily, neboť je též v přímém rozporu s dalšími zjištěními správních orgánů.

[12] Žalovaný připomněl, že v provozovně žalobce byla dne 6. 4. 2017 provedena kontrola, jež byla zahájena uskutečněním kontrolního nákupu na jednom technickém zařízení. Po dosažení výhry obsluha baru vyplatila z růžové peněženky umístěné v kuchyňce zůstatek kreditu ve výši 900 Kč. Po ověření, že obsluha baru je zaměstnancem žalobce, s ní kontrolní skupina jednala jako s povinnou osobou ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 252/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), včetně poučení. Povinná osoba následně zajišťovala kontrolní skupině součinnost, přičemž vysvětlení, která v průběhu kontroly kontrolní skupině poskytla, byla též řádně zaznamenaná v protokolu o kontrole. Povinná osoba uvedla, že má na starosti obsluhu baru a herny. Kromě kanceláře má obsluha přístup do všech prostor herny, včetně trezoru umístěného v kuchyňce. Při výplatě výher obsluha používá peníze z růžové peněženky, kde mají finanční limit 4 000 Kč (doplňovaný každé 2-3 dny), při výplatě vyšších částek využívají trezor v kuchyňce, za který obsluha při každé směně odpovídá. Kontrolní skupina rovněž společně s povinnou osobou provedla kontrolu všech prostor provozovny, o čemž pořídila podrobnou fotodokumentaci. V kuchyňce za barem se nacházela růžová peněženka, v níž byla hotovost 2 800 Kč, a dále plechový trezor šedé barvy zn. SIGMA, v němž se nacházelo 82 400 Kč rozdělených do několika balíčků obsahujících převážně bankovky ve výši 100 Kč a 200 Kč. Povinná osoba dále mimo jiné předložila dva sešity A5 červené barvy s finančními stavy, které si předávaly jednotlivé směny a do nichž pod svým jménem mj. zapisovaly stav finančních prostředků v trezoru a v automatech, přičemž stavy v trezoru se každý den měnily. Obsluha provozovny tedy měla k obsahu trezoru nepochybně přístup, což plyne též ze samotného průběhu kontroly, při níž povinná osoba kontrolní skupině trezor otevřela. Z fotodokumentace provozovny dále vyplývá, že bezprostředně vedle trezoru bylo umístěno ručně psané upozornění následujícího znění „Nově psát na úpisy k nevyplacené výhře! č. občanky + adresu. V jeden den (večer) nevyplácet prosím jedné osobě, po menších částkách, částku přes 20 000,- (jako to bylo u tich dvou). U osob, které známe viz učitel do 30 000,-“. Docházelo zde tedy i k výplatě výher, na něž nepostačovaly peníze v růžové peněženke, přičemž jinde než v trezoru nebyly finanční prostředky nalezeny.

[13] Pokud žalobce uváděl, že peníze v trezoru sloužily výlučně k úhradě nájemného a souvisejících služeb a nacházely se zde za tím účelem finanční prostředky ve výši cca 80 000 Kč, nikterak nevysvětluje, proč se stav trezoru každý den měnil a proč změnu stavu vždy zapisovala přítomná obsluha spolu se změnou stavů technických zařízení. Tvrzení žalobce nesvědčí ani samotné umístění trezoru, který se nacházel v kuchyňce vedle pokynů k výplatě větších výher a nikoliv v uzamčené kanceláři, do které obsluha neměla přístup. Stejně tak samo rozdělení hotovosti v trezoru do balíčků bankovek v nominální hodnotě 100 Kč (296 ks) a 200 Kč (239 ks) nenasvědčuje tomu, že se jednalo o hotovost připravenou výlučně k úhradě nájemného.

[14] Žalobce kromě vysvětlení povinné osoby nezpochybňoval obsah kontrolního protokolu ani další zjištění plynoucí z podrobné fotodokumentace. I jen na základě těchto důkazů je ovšem dle žalovaného souvislost trezoru s provozem hazardních her více než zjevná, a nevznikla tak potřeba doplnění dokazování.

[15] Navíc i pokud by peníze v trezoru skutečně sloužily výhradně k úhradě nájemného, nepřestala by tím být dána souvislost s provozováním hazardních her. V provozovně žalobce se nacházelo 8 technických zařízení a provoz hazardních her zjevně představoval značnou část podnikatelské činnosti žalobce. Za této situace tedy i peníze určené na úhradu nájemného za pronájem prostoru herny mají zjevnou souvislost s provozováním hazardních her.

[16] Z těchto důvodů tedy správní orgány dospěly k závěru, že tvrzení žalobce nevyvrací zjištění správních orgánů a neshledaly potřebu k doplnění dokazování k prokázání souvislosti obsahu trezoru s provozováním hazardních her. Naopak závěry městského soudu považuje žalovaný z tohoto hlediska za zkratkovité, neboť přehlíží komplexní posouzení správních orgánů (srov. str. 13-14 rozhodnutí žalovaného a str. 11-12 a dále str. 19 rozhodnutí celního úřadu) a vychází z přesvědčení, že jediným podkladem prokazujícím souvislost trezoru s provozováním hazardních her je vysvětlení povinné osoby. Dle žalovaného si lze jen těžko představit, že by správní orgány mohly získat ucelenější řetězec důkazů, než tomu bylo v nyní posuzovaném případě.

[17] Žalovaný proto navrhuje zrušení výroku I rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[18] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného ztotožnil s právním závěrem městského soudu ve vztahu k použitelnosti záznamu o podání vysvětlení.

[19] Ve své kasační stížnosti žalobce namítl, že pochybení správních orgánů, které městský soud vytkl, má význam nejen pro zákonnost výroku o propadnutí hotovosti ve výši 82 400 Kč, ale i pro všechny další výroky správních rozhodnutí.

[20] Skutečnost, že to, co bylo zachyceno v kontrolním protokolu, bylo zmanipulováno a učiněno pod tlakem, neměl žalobce možnost prokázat, neboť důkazem měla být právě výpověď svědkyně D., kterou správní orgány nepřipustily. Samotný žalobce pak ani neměl možnost být přítomen kontrole, neboť nebyl přizván a zaměstnankyně D. nebyla řádně poučena o možnosti jej kontaktovat. Ani další průběh kontroly nebyl takový, jak zachycuje protokol, což ovšem žalobce neměl z důvodu výše uvedeného pochybení správních orgánů možnost s úspěchem namítat.

pokračování

[21] Soud měl tedy zrušit napadené rozhodnutí jako celek. Žalobce spekuluje, že důvodem pro zrušení pouze části rozhodnutí mohla být obava soudu, že dojde k uplynutí objektivní promlčecí lhůty, jak sám soud uvedl v odst. 38 rozsudku, taková úvaha však nemůže odůvodnit zrušení pouze části rozhodnutí, když jeho vady odůvodňují zrušení celého rozhodnutí.

[22] Žalobce proto navrhuje zrušení rozsudku městského soudu a současně zrušení rozhodnutí žalovaného.

[23] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce odkazuje na obsah své kasační stížnosti, v níž vysvětlil, proč žalobcova argumentace nemůže obstát. Nadto poukazuje na skutečnost, že tvrzení žalobce o nemožnosti být přítomen kontrole je nepravdivé a v rozporu s obsahem správního spisu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud při posuzování kasačních stížností hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnosti mají požadované náležitosti, byly podány včas a osobami oprávněnými, a jsou tedy obě projednatelné.

[25] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasačních stížností a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že kasační stížnost žalovaného je důvodná a kasační stížnost žalobce důvodná není.

[26] Žalovaný nesouhlasí s posouzením městského soudu stran použitelnosti výpovědi zaměstnankyně žalobce zachycené v kontrolním protokolu.

[27] Městský soud vyšel ze skutečnosti, že se zaměstnankyní žalobce byl kontrolujícími osobami v průběhu kontroly sepsán záznam o podaném vysvětlení, jenž není možno v navazujícím správním řízení provést jako důkaz a vycházet z jeho obsahu, přičemž vysvětlení zachycené v kontrolním protokolu vychází z tohoto záznamu o podání vysvětlení, a z toho důvodu není možno z takto získaných poznatků ve správním řízení bez provedení výslechu dané osoby vycházet.

[28] Je však třeba zdůraznit, že záznam o podání vysvětlení dle § 134 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a protokol o kontrole dle § 12 zákona o kontrole mají odlišnou procesní povahu. Ustanovení § 134 odst. 4 správního řádu výslovně stanoví, že záznam o podání vysvětlení nemůže sloužit jako důkazní prostředek (shodně též judikatura NSS, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, bod 19 a tam odkazovanou judikaturu). Kontrolní protokol má však povahu jinou. Jeho účelem je podat věrný obraz o provedené kontrole odpovídající povinnosti kontrolní osoby *zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady* [§ 9 písm. a) kontrolního řádu]. Dle § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu obsahuje kontrolní protokol *kontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí*. Kontrolovaná či povinná osoba má přitom povinnost poskytnout kontrolujícímu povinnost potřebnou k výkonu kontroly (§ 10 odst. 2 a 3 kontrolního řádu). Na rozdíl od záznamu o podání vysvětlení je možné se

proti obsahu protokolu o kontrole bránit, a to podáním námitek (§ 13 kontrolního řádu) proti protokolu, o čemž musí být kontrolovaná osoba poučena [§ 12 odst. 1 písm. i) kontrolního řádu].

[29] Ustanovení § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pak stanoví, že *v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku*. Ani toto zákonné oprávnění použít kontrolní protokol jako důkazní prostředek ovšem nezavazuje správní orgán povinnosti vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci, tedy nikoliv pouze ze zjištění učiněných v rámci kontroly (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2022, č. j. 8 As 64/2021-45).

[30] Taktéž Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí (např. již rozsudek ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, rozsudek ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3027/2014 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, či rozsudek ze dne 21. 4. 2021, č. j. 6 As 227/2020-53) vyslovil závěr, že protokol o kontrole pořízený ještě před zahájením správního řízení je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků. Jednalo se přitom i o případy, kdy protokoly zachycovaly vyjádření podaná při kontrole, která se stala součástí protokolu o kontrole (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 2 Ads 25/2018-28).

[31] To nicméně neznamená, že by protokol, resp. jeho obsah nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy zpochybněn. S ohledem na to, že sankční řízení je trestním řízením ve smyslu čl. 6 Úmluvy, jak správně poukázal městský soud, je to správní orgán, kdo musí prokázat vinu žalobce mimo rozumnou pochybnost, veden při tom zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední (rozsudek č. j. 6 Ads 46/2013-35, bod 36). Správní orgán nemůže odmítnout provést důkazy pouze s odkazem, že jsou v rozporu s protokolem o kontrole nebo jen proto, že kontrolovaná osoba nepodala proti kontrolním zjištěním včas námitky a ponechala si svou procesní obranu až do samotného správního řízení. Ani skutečnost, že účastník řízení nepředloží návrhy na provedení konkrétních důkazů, ale kontrolní zjištění zpochybňuje pouze svými tvrzeními, neopravňuje správní orgán k závěru, že postačí vycházet z protokolu o kontrole jako jediného či klíčového důkazu o protiprávním jednání (srov. rozsudek č. j. 6 Ads 46/2013-35).

[32] Zejména v situaci, kdy obviněný v řízení uvede tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68).

[33] Tak tomu v projednávané věci bylo. Žalobce tvrdil, že průběh kontroly se neodehrál tak, jak bylo v protokolu zachyceno, a výpověď jeho zaměstnankyně byla zmanipulovaná správním orgánem provádějícím kontrolu. Jedná se o námitku závažného charakteru, ovšem veskrze obecnou. Jediným konkrétním tvrzením v tomto směru byla námitka týkající se právě hotovosti uložené v trezoru, o níž žalobce tvrdil, že byla určena k zaplacení nájmu, neměla souvislost s provozem herny a zaměstnankyně k ní neměla přístup.

pokračování

[34] Žalovaný se ovšem v rozhodnutí o žalobcově odvolání jeho tvrzeními pečlivě zabýval. Žalobcovo tvrzení bylo dle žalovaného vyvráceno provedenými důkazy, kterými byly např. zápisy o každodenně měnícím se stavu hotovosti v trezoru v červeném sešitu, který zároveň prokazuje, že obsluha baru (zaměstnanci žalobce) měla k trezoru přístup, instrukce týkající se vyplácení vyšších výher, na něž nepostačovala hotovost obsažená v běžné peněžence používané obsluhou, dále též skutečnost, že trezor byl umístěn v zaměstnancům přístupné kuchyňce na rozdíl od kanceláře, kam zaměstnanci přístup neměli, a taktéž okolnost, že kontrolující osoby provedly prohlídku celé provozovny, přičemž žádná jiná hotovost, která by mohla být použita k výplatě výher, nebyla v provozovně nalezena.

[35] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s žalovaným, který tvrdí, že žalobce nenabídl správním orgánům jinou věrohodnou skutkovou verzi, která by vyvrátila ve věci učiněná zjištění. I pokud by pak Nejvyšší správní soud přistoupil na argumentaci městského soudu o nepoužitelnosti vysvětlení zaměstnankyně žalobce (a to nikoliv z důvodu zaznamenání její výpovědi v kontrolním protokolu, ale s poukazem na žalobcem rozporovaný obsah její výpovědi), má za to, že skutkový stav byl dostatečně prokázán sadou ostatních důkazů, které správní orgány shromáždily. Městský soud sice konstatoval, že samotné zápisy v červeném sešitu nepostačují k prokázání souvislosti mezi hotovostí uloženou v trezoru a provozem herních automatů, pominul však další výše uvedené skutečnosti zjištěné při kontrole. Ačkoliv se jedná o nepřímé důkazy, ve své vzájemné souvislosti dle Nejvyššího správního soudu bez důvodných pochybností prokazují skutkový stav tak, jak byl vyhodnocen žalovaným. V takové situaci proto nelze žalovanému vytýkat, že považoval další dokazování za nadbytečné, a výslech paní D. proto neprovedl. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že odmítnutí důkazu může být zdůvodněno jeho nadbytečností, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019-42, nebo rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89), jako tomu bylo i v nyní projednávané věci.

[36] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost žalovaného důvodnou.

[37] Žalobce ve své kasační stížnosti namítal, že z důvodu shledané vady v dokazování mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno jako celek, nikoliv pouze v části výroku o propadnutí finanční hotovosti.

[38] Jak ovšem plyne z vypořádání kasační stížnosti žalovaného, Nejvyšší správní soud se ztotožnil s jeho námitkou, že správní řízení vadou v dokazování zatíženo nebylo. Žalovaný byl oprávněn odmítnout provést výslech zaměstnankyně žalobce pro nadbytečnost, neboť sada jím opatřených důkazů spolehlivě prokazovala skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Za takové situace nemohl Nejvyšší správní soud námitce žalobce přisvědčit. Bez významu je také motivace městského soudu týkající se netradičního řešení zrušení pouze části výroku o trestu, neboť jak bylo výše vysvětleno, jeho závěr neobstojí.

[39] K námitce nepřítomnosti žalobce u kontroly a výtce, že jeho zaměstnankyně nebyla řádně poučena o možnosti jej kontaktovat, se vyjádřil již městský soud, přičemž žalobce vypořádání této námítky soudem nikterak nezpochybňuje, pouze ji opakuje. Lze tedy odkázat na již řečené městským soudem, a tedy, že kontrolu lze podle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu zahájit předložením pověření ke kontrole nejen přímo kontrolované

osobě, ale také jiné osobě, která koná pro kontrolovanou osobu práce nebo se podílí na poskytování služby kontrolovanou osobou. Městský soud taktéž poukázal na fakt, že ze spisového materiálu plyne, že žalobce byl na probíhající kontrolu upozorněn telefonicky v jejím průběhu právě I. D.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost žalovaného důvodnou. Rozsudek městského soudu proto podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. v napadeném rozsahu zrušil a věc mu vrátil v tomto rozsahu k dalšímu řízení. Nezrušil jako související výroky III a IV rozsudku městského soudu o náhradě nákladů řízení, neboť ty ob stojí ve vztahu k výroku II, vůči němuž Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[41] V dalším řízení je městský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, a bude postupovat v souladu s ním.

[42] Podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného.

[43] Naopak žalobce se svými námitkami neuspěl a Nejvyšší správní soud proto zamítl jeho kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[44] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o své kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu